

Anna Burdová

ilustrace Zuzana Slánská

TEREZKA A ZÁZRAČNÝ KŮŇ

ORIGONA®

Copyright © Anna Burdová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-75-2

ID 013g-01

Milá Terezko,

*milujeme Tě, jsi naše sluníčko a štěstíčko.
Přejeme Ti krásné Vánoce s mnoha dárčky
a pohodové zimní radovánky při sportu i čtení knih.*

Mamka, taťka a Markétka

24.12.2026

Úvod

Hlavní hrdinkou tohoto neobyčejného příběhu je **Tereza Foltýnová**. Je to chytrá, hodná a statečná slečna, má **blondáté** vlasy, **modré** oči a má ráda **červenou** barvu. Narodila se **18. června 2018** a žije **s maminkou, tatínkem a sestřičkou Markétkou v Prostějově**, kde také celé dobrodružství začalo.

Terezka se najednou při hře venku dostala do země zázračných koní. Tam během jednoho dne prožila spoustu napětí, přátelství i radosti. Že se to všechno opravdu stalo, může potvrdit i **Terezčina** kamarádka **Evelína**, která u toho byla.

Tak se v klidu posadte a poslouchajte nebo čtěte, jak všechno nakonec dopadlo.

1. Jak Tereзка našla zázračného koníka

Tereзка a Evelína si hrály na hřišti. Bylo to krásné hřiště. Úplně nové. Děvčatům se na něm moc líbilo, protože tu bylo pískoviště s jemným pískem, ale hlavně dlouhá tánská skluzavka, velký kolotoč, houpačky a prolézačky. Dalo se tady užít tolik legrace!

Tereзка sem ráda a často chodila. Líbil se jí houpací kůň, který byl k zemi přichycený velkým pérem a dalo se na něm houpat do všech stran. Tereзка měla moc ráda všechny koně, a tak si oblíbila i tohoto. Někdy na něj nasedala jako statečná amazonka a jindy jako žokejka – podle toho, na co si zrovna s Evelínou hrály.

Dnes si hrály na princeznu a čarodějku. Evelína byla čarodějnice a pronásledovala princeznu Terezku, aby ji zaklela v kámen a mohla si vzít její krásu. Tereзка právě seskočila z koně a běžela se schovat za keř představující jeskyni. Jenže najednou šlápla na něco tvrdého. Nejdřív si myslela, že je to kámen, ale když se podívala na zem, spatřila malého bílého koníčka.

„Chudáčku maličký, kde ses tady vzal?“ pronesla Tereзка k plastové figurce a shýbla se pro ni.

„A mám tě! Teď tě začaruju a vezmu si tvoji krásu!“ ozvalo se najednou za ní, až se polekala. Evelína stála

vedle ní s rukama nad hlavou a předstírala, že chce začít čarovat.

„Už nehraju,“ řekla ale Tereзка mrzutě. Pak Evelíně ukázala koníka. „Podívej, co mám.“

„Jú, ten je hezkej!“ Evelína natáhla po koníkovi ruku.

„Je můj, já ho našla,“ ucukla Tereзка.

„Já ti ho přece neberu, chci se na něj jen podívat,“ zaškemrala Evelína, a tak jí Tereзка koníka půjčila.

„Kde se tu asi vzal?“ uvažovala Evelína, když si figurku prohlížela.

„Asi ho zahodilo nějaké zlobivé děcko,“ pokrčila Tereзка rameny. „Vidíš, jaký má smutný výraz?“ Vzala si od Evelíny koníčka zpátky a rozhodla se, že si ho nechá a postará se o něj. „Udělám mu pěkné stání, budu ho krmit a hřebelcovat...“ představovala si.

„A jak se bude jmenovat?“ napadlo Evelínu.

Tereзка chvíli uvažovala. „Tak třeba Jurášek, to je moc hezké jméno!“

Jen co se Tereзка rozloučila s Evelínou, běžela domů, aby se postarala o Juráška.

Nejdřív ho v koupelně pečlivě omyla v teplé vodě a pak ho osušila ručníkem. Nestačila se divit, jak koník prokoukl. Byl bílý jako sníh!

Potom Tereзка ve svém pokoji seznámila koníka s ostatními hračkami, mezi nimiž bylo i několik dalších koní a koníčků, a nechala je, aby si spolu popovídali. Sama zatím přemýšlela, jak by Juráškoví udělala pohodlné stání. Ve skřínce, ve které schovávala různé poklady, našla papírovou krabičku.

„To bude krásná stáj!“ zajásala a hned vyzkoušela, jestli bude pro Juráška dost prostorná.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptala se koníka, když ho postavila do jeho nové stáje. Zdálo se jí, jako by koník spokojeně pokýval hlavou. A už vůbec nevypadal tak smutně, jako když ho Tereзка našla.

Ve vši té starosti o nového kamaráda odpoledne rychle uteklo. Najednou byl večer a Tereзка musela jít spát. Dala Juráškoví i ostatním hračkám dobrou noc a schoulila se pod peřinu. Usnula dřív, než by napočítala tři ovečky.

Nedlouho po tom, co usnula, se však stala zvláštní věc. Ze spaní ucítila na ruce dotek něčeho teplého a hebkého. Otevřela oči a lekla se. U její postele stál opravdový bílý kůň.

„Kde ses tady vzal?“ divila se Tereзка.

„Vždyť sis mě přinesla domů. Já jsem přece **Jurášek**!“ odpověděl kůň lidským hlasem.

Terezka nic nechápala. „Ale já jsem si přinesla hračku, a ty jsi opravdový kůň...“

„Můžu se proměnit,“ vysvětloval **Jurášek**. „Jsem kouzelný koník, který se dokáže proměnit z hračky v živého koně. Ale to jen tehdy, když se o mě někdo hezky stará a je na mě hodný. A ty jsi dnes dokázala, že jsi hodná.“

Terezce z toho šla hlava kolem a chvíli si myslela, že se jí to všechno jen zdá. Pak ale natáhla ruku a pohladila koníka po šíji. Když ucítila teplo a hebkost jeho srsti, už nepochybovala, že je skutečný.

„No jo, ale kde ustájím živého koně? Takhle tady nemůžeš zůstat, to by byl hroznej průšvih...“ uvažovala.

„Neboj, umím se proměnit zase zpátky na figurku,“ řekl **Jurášek**. „Teď jsem se proměnil, protože... No, jak to jenom říct... Mám hrozitánský hlad! Nebylo by tu něco k snědku?“

Terezka vyskočila z postele a odběhla do kuchyně. Vrátila se s jablkem a několika kusy mrkve. „Moc toho není, ale snad si pochutnáš.“

Jurášek slupnul jablko i mrkev jako malinu a zdálo se, že by si ještě něco dal. **Terezka** mu slíbila, že ho příští

den vezme ven, aby se mohl napást trávy. A tak se koník proměnil zpět v plastovou figurku.

Terezka koníka uložila do krabičky a zavrtala se do postele. Nemohla se dočkat, až nazítří **s Juráškem** vyrazí ven. A co teprve, až **Evelíně** ukáže, že má živého koně! Byla tak rozrušená, že ani usnout nemohla.

2. Dobrodružství začíná

Druhý den hned po obědě si Tereзка oblékla dlouhé tričko a své oblíbené červené šaty a pospíchala ven. Plastového Juráška strčila do kapsy a utíkala ke hřišti, kde měly sraz s Evelínou. Kamarádka už stála u vratů dětského hřiště.

„Tak na co budeme hrát dneska?“ ptala se Terezky.

Ta ale Evelínu chytila za ruku a táhla ji za sebou. „Pojď, musím ti něco ukázat.“

Evelína vyzvídala, kam to jdou, ale Tereзка se jen záhadně usmívala.

Za chvíli doběhly na louku. „Tady se Juráškoví bude líbit,“ pochvalovala si Tereзка a sáhla do kapsy pro koníka. Postavila ho do trávy a čekala, co se bude dít dál.

Evelína se střídavě dívala na Terezku a na koníka a tvářila se nechápavě. „Chceš tady pást tu hračku? To teda bude pěkná otrava. Kdybych to věděla, tak...“

Evelína už nedopověděla. Zničehonic tu stál opravdový bílý kůň! Potřásl hlavou a sklonil se, aby si ukousl čerstvé travičky. „To je dobrota! Já už měl takový hlad...“ pochvaloval si.

Evelína se na mluvícího koně dívala s otevřenou pusou.

„Ještě si myslíš, že to bude nuda?“ smála se Tereзка.

Jurášek se pásal a Tereзка zatím Evelíně vyprávěla, jak se koník v noci poprvé proměnil. Pak holky napadlo, že by se na koni mohly projet. Evelína měla nejprve trochu strach, ale když viděla, jak se mu Tereзка nebojácně vyhoupala na hřbet, odhodlala se také.

Jurášek šel nejprve pomalu, a když viděl, že se jízda děvčatům líbí, přidal do kroku. Za chvíli už klusal po břehu řeky, po polích a loukách a nakonec přešel do cvalu, takže už doslova letěli. Když běželi přes kopce, Tereyce a Evelíně se zdálo, že se Jurášek snad ani kopyty nedotýká země, ale že letí. Bylo to krásné! Vítr jim čečral vlasy a krajina kolem nich se měnila jako na stránkách obrázkové knížky. Tak se dostali do míst, kde už to ani Tereзка ani Evelína neznaly.

„Kam jsi nás to zanesl, Jurášku? Neztratili jsme se?“ ptala se s mírnou obavou Tereзка. Už byli na cestě docela dlouho a kamarádky se obávaly, jestli vůbec najdou cestu domů.

„Neboj se,“ uklidňoval ale kůň Terezku. „Vím dobře, kam jdu, a taky vás zase donesu bezpečně zpátky.“

„A kam jedeme?“ zívla Evelína, která už byla trochu unavená.

„Do Irísie – země zázračných koní,“ odpověděl **Jurášek** záhadně.

U holek to vzbudilo velkou zvědavost. „Kde ta země je? Kolik je tam zázračných koní? A kdy už tam budeme?“ vyptávaly se **Juráška**.

Koník pohodil hlavou směrem k obzoru, který se krásně vybarvil od zapadajícího slunce. „Tam, za tou červánkovou branou, je Irísie.“

„To je ještě dálka...“ povzdechla si **Evelína** a položila **Terezce**, která na **Juráškově** hřbetě seděla před ní, hlavu na rameno.

„Budeme tam, než byste napočítaly do deseti!“ řekl **Jurášek** a rozeběhl se. Než se nadáli, byli u brány. Když jí projížděli, obklopovala je mlhovina z oranžových, růžových a fialových obláčků. Byla to nádhera a **Tereзка s Evelínou** byly doslova očarované. A to ještě netušily, co je čeká za branou!

Krajina, která se před **Terezkou** a **Evelínou** objevila, byla jako z pohádky. Jeli po cestě z bílých oblázků, lemované alejí obrovských stromů. V korunách zpívali ptáci a šuměl lehký větřík. Z každé strany cesty byly ohrady pro koně, tak obrovské, že nebylo vidět jejich konce. Jak

Ernin tatínek přistoupil k Juráškově, chytil ho za ohlávku a odhrnul mu z čela hustou bílou hřívu. Až teď Terežka s Evelínou viděly, že má na čele maličkou stříbrnou hvězdu.

„Zázračný kůň se narodí jen vzácně. Je to ten, který přijde na svět za nejjasnější úplňkové noci.“

4. U královny

Erna s Natíkem dovedli děvčata do zámku, kde se jich v přijímacích komnatách ujali královnini sloužící. Posadili je do měkkých křesílek, nabídli jim dobré pití a něco malého k zakousnutí a stále opakovali, že je královna co nevidět přijme v korunním sále. Při všech těch řečech se Terezce a Evelíně klaněli, jako kdyby byly princezny. Holky z toho byly u vytržení.

Terezce se zdálo, že trvalo věčnost, než vešel královský komoří, otevřel zdobené dveře do korunního sálu a s mírnou úklonou děvčatům pokynul, aby ráčila vejít. Terezka, následovaná Evelínou, vstoupila do velkého sálu s mramorovou podlahou, ozdobným sloupovým a se spoustou nádherných obrazů. Na protější straně sálu bylo vyvýšené místo, na kterém stál pozlacený trůn a na něm seděla královna. Byla to krásná mladá žena se zlatou korunou na hlavě. Terezka se obávala přísné dámy – tak si královnu představovala. Ale tahle se na ni vlídně usmívala.

„Jen pojd' blíž a neboj se,“ vyzvala Terezku, když ji viděla rozpačitě přešlapovat uprostřed sálu.

Terezka popošla a zůstala stát pod třemi schody stoupajícími k trůnu. Tiše pípala „dobrý den“ a pak jí teprve

došlo, že takhle se asi královny nezdraví. Měla možná říct něco jako: „Přijměte můj srdečný pozdrav, Vaše Veličenstvo.“ Aspoň tak nějak se to říkalo ve filmech a pohádkách.

Královna se ale nezlobila a stále se usmívala. Vstala z trůnu a sešla k Terezce. „Jsem ráda, že jsi tady. Určitě už jsi slyšela, proč na tebe čekám.“

Terezka přikývla.

Královna ji vzala za obě ruce a prohlížela si ji, jako by se po letech shledala se svou známou a divila se, jak se změnila. „Má kouzelnice Magissa mi předpověděla, že jeden z mých zázračných koní přiveze v předvečer narození dalšího zázračného hříběte ze světa lidí dívku, která mi pomůže. A tak se taky stalo,“ usmívala se královna. Pak se otočila k Evelíně, která stála stranou a trochu Terezce záviděla, že se jí dostává tolik pozornosti. „I o tobě Magissa mluvila,“ řekla královna. „Budeš mít v našem snažení důležitou roli.“

Evelína se začervenala a měla radost, že tu není jen jako Terzčín doprovod.

Terezka se vzchopila a položila královně první otázku, která jí od chvíle, kdy se o své úloze dozvěděla od Erniny maminky, vířila v hlavě. „Vaše Veličenstvo, slyšela jsem už o kouzelnici Magisse. Zajímalo by mě, jak to,

že kouzelnice, která dokázala předpovědět náš příjezd, neumí zjistit, proč a kam se zázrační koně ztrácejí?“

„Jsi bystré děvče,“ přikývla královna uznale. „Magissa se o to snažila. Ale její vidění je v této věci nejasné. Snad mohou za zmizení koní kouzla ještě silnější, než jakými sama vládne.“

Vtom se za jejími zády ozval ženský hlas. „Na boj s tím, co nebo kdo krade královniny koně, nebudeš potřebovat kouzla, nýbrž vlastní důvtip, odvahu a šikovnost.“

Terezka se za tím hlasem otočila. Spatřila ženu v dlouhých rudých šatech s kápí na hlavě. Měla hezký obličej, i když z pohledu jejích očí něco mrazilo.

„To je Magissa, kouzelnice a moje rádkyně,“ představila královna **Terezce** ženu.

Kouzelnice přistoupila **k Terezce** a zadívala se na ni. „Cítím z tebe nejistotu. Ty si nevěříš! Proč?“

Terezka bezradně rozhodila rukama. „Protože nevím, co mám dělat, kde začít, co na mě čeká. Jak si můžu vědět rady já, když si neumíte poradit vy?“

Magissa přísně zvedla ukazováček. „Lidé, kteří podceňují své schopnosti, nikdy nic nedokážou. Nám věštba ale jasně ukázala, že ty jsi ta vyvolená, že ty zvítězíš. Hod' tedy za hlavu všechny své obavy a vydej se vstříc naplnění předpovědi.“

Tereзка se zhluboka nadechla a zavřela oči. Řekla si, že jestli je jí skutečně určeno zvítězit nad tím, kdo krade královně zázračné koně, nemá se čeho bát.

„Tak dobře,“ řekla nakonec. „Jdu do toho.“ Pak se otočila **k Evelíně**, protože si uvědomila, že i ona má do té záležitosti co mluvit, když ji doprovází. „Pomůžeš mi?“

Evelína jako správná kamarádka bez zaváhání přisvědčila.

Magissa pak sáhla do záhybu černého pláště. „Vezmi si tohle.“ Podala **Terezce** amulet ve tvaru hvězdy **s modrým** kamenem uprostřed. „Ten kámen uprostřed je **akvamarín** – patří k tvému znamení **Blíženců**. Dodá ti sílu a odvalu a díky němu s tebou budu ve spojení. Budu vědět, kde jsi, a pokud to bude v mých silách, pomůžu ti skrze něj.“

Tereзка amulet s díky přijala. Pak se obrátila ke královně, aby jí položila pár otázek.

„Vaše Výsosti, povězte mi, odkud zázrační koně mizí?“

„Někdy zmizí z ohrady, ale ani ve stájích, kam jsme se je snažili ukrýt, nebyli v bezpečí. Všude je hlídali lidé, ale každý, kdo je hlídal, zmizel s nimi. Nikdo se proto nyní neodvážá je hlídat,“ povzdechla si královna.

„Jak často se koně ztrácejí?“

„To je různé. Někdy zmizí každý den jeden, jindy v jednom dni dva, pak třeba pár dní nezmizí žádný.“

Terezka doufala, že se od královny dozví něco, co by jí pomohlo vymyslet, kde a jak začít. Ale celá záležitost byla zřejmě ještě složitější, než si dokázala představit. „Budeme tedy **s Evelínou** hlídat stádo zázračných koní a uvidíme,“ rozhodla se nakonec.

„Zázrační koně jsou dnem i nocí na pastvině,“ upozornila ji královna. „Musely byste být venku i v noci.“

Tereзка se po královniných slovech tázavě podívala na kamarádku.

„Náhodou, taková noc pod širákem může být docela dobrodružo,“ usmála se Evelína.

„Jste statečná děvčata a já plně věřím ve váš úspěch,“ pochválila je královna.